

Knjiga proroka Daniela - Sto sedamdeset i deveti

Ponoćni poklič i proročka uloga Rima: razotkrivanje posljednjih dana u Knjizi proroka Daniela

Jeff Pippenger
2024-04-09

Sada smo na svetom tlu, u smislu Danielove knjige, jer smo stigli do redaka koji predstavljaju Ponoćni poklič za sto četrdeset i četiri tisuće. Ti redci također prepoznaju zapečaćenje stijega onih koji su podignuti. To su redci koji su dio iz Danielove knjige što se odnosi na posljednje dane i koji je otepečaćen, te predstavljaju Danielov izraz Otkrivenja Isusa Krista koje se otepečaćuje kada je „vrijeme blizu“, neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori u šesnaestom retku.

Rim uspostavlja viđenje, kako je prikazano u četrnaestom retku jedanaestoga poglavlja, te je stoga važno pomno promotriti Rim dok prolazimo kroz retke jedanaest do petnaest, jer gdje nema „viđenja, narod propada“, a ako ne budete vjerovali Izaiji, sedmom poglavlju, recima osam i devet, „doista se nećete održati“.

Uriah Smith upućuje na jedno proročko pravilo najmanje četiri puta u svojoj knjizi Daniel and the Revelation. To pravilo utvrđuje da se neka proročka sila u proročanstvu ne prepoznaje sve dok ne postane „povezana“ s Božjim narodom. U prvom navratu on ga razmatra u vezi s uvođenjem Babilona u proročko svjedočanstvo.

„Očito je pravilo tumačenja da možemo očekivati da će narodi biti spomenuti u proročanstvu onda kada postanu toliko povezani s Božjim narodom da njihovo spominjanje postane nužno kako bi zapisi svete povijesti bili potpuni.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Smith se najmanje još tri puta osvrće na to pravilo i u svakom od ta tri slučaja upućuje na „savez“ Židova, ali u jednom navodu utvrđuje da se savez ispunio 162. pr. Kr., dok su druga dva navoda u suglasju s modernim povjesničarima, koji ispunjenje „saveza“ Židova i Rima smještaju u 161. pr. Kr.

„Nije potrebno podsjećati čitatelja da se zemaljske vlasti ne uvode u proročanstvo sve dok na neki način ne postanu povezane s Božjim narodom. Rim je postao povezan sa Židovima, Božjim narodom u to vrijeme, po znamenitom Židovskom savezu, 161. pr. Kr. 1. Makabejcima 8; Josipove Starine, knjiga 12, poglavlje 10, odjeljak 6; Prideaux, sv. II, str. 166. No sedam godina prije toga, to jest 168. pr. Kr., Rim je bio osvojio Makedoniju i učinio tu zemlju dijelom svojega carstva. Rim se stoga uvodi u proročanstvo upravo onda kada, polazeći od osvojenoga makedonskog roga jarca, ide dalje u nova osvajanja u drugim smjerovima. Stoga se proroku prikazao, ili se o njemu u ovom proročanstvu može ispravno govoriti, kao da izlazi iz jednoga od rogova jarca.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

No Smith također navodi da je to bilo 162. pr. Kr.

„Ista je sila također trebala stati u Svetoj zemlji i proždrijeti je. Rim se povezao s Božjim narodom, Židovima, savezom 162. g. pr. Kr., od kojega datuma zauzima istaknuto mjesto u proročkom kalendaru. Ipak, stvarnu vlast nad Judejom nije stekao stvarnim osvajanjem sve do 63. g. pr. Kr.; a tada na sljedeći način.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

A kada se potom treći put poziva na taj događaj, ponovno kaže 161. pr. Kr.

„Pošto nas je kroz svjetovne događaje carstva doveo do završetka sedamdeset tjedana, prorok nas u 23. retku vraća u vrijeme kada su Rimljani, židovskim savezom godine 161. pr. Kr., postali izravno povezani s narodom Božjim; od te se točke potom nizom izravnih događaja vodimo sve do konačne pobjede crkve i uspostave Božjega vječnog kraljevstva. Židovi su, budući da su bili teško ugnjetavani od sirijskih kraljeva, poslali poslanstvo u Rim da zatraže pomoć Rimljana i da s njima stupe ‘u savez prijateljstva i savezništva’. 1. Makabejcima 8; Prideaux, II, 234; Josipove Starine, knjiga 12, poglavlje 10, odjeljak 6. Rimljani su uslišali molbu Židova i izdali im odredbu sastavljenu ovim riječima:—”

„‘Odluka senata o savezu pomoći i prijateljstva s narodom Židova. Neće biti dopušteno ikome tko je podložen Rimljanima voditi rat protiv naroda Židova, niti pomagati onima koji to čine, bilo da im šalje žito, brodove ili novac; i ako se poduzme kakav napad na Židove, Rimljani će im pomoći koliko god budu mogli; a isto tako, ako se poduzme kakav napad na Rimljane, Židovi će pomoći njima. A ako Židovi budu željeli što dodati ovom savezu pomoći ili što od njega oduzeti, to će biti učinjeno uz zajednički pristanak Rimljana. I kakav god dodatak tako bude učinjen, bit će na snazi.’ ‘Ovu odluku’, kaže Josip, ‘zapisali su Eupolem, sin Ivanov, i Jason, sin Eleazarov, kada je Juda bio veliki svećenik naroda, a Šimun, njegov brat, vojskovođa vojske. I to je bio prvi savez koji su Rimljani sklopili sa Židovima, i bio je uređen na ovaj način.’” Uriah Smith, *Daniel i Otkrivenje*, 271.

Nije moja zadaća objašnjavati zašto je Smith naveo 162. pr. Kr., osim moje pretpostavke da je to bila tiskarska pogreška. Moja je poanta u upućivanju na naglasak koji on stavlja na ono što prepoznaje kao „očito pravilo tumačenja da možemo očekivati da će narodi biti zamijećeni u proročanstvu kada postanu toliko povezani s Božjim narodom da njihovo spominjanje postane nužno kako bi zapisi svete povijesti bili potpuni.” Kada Smith naglašava to pravilo, on utvrđuje da se Rim povezao s Božjim narodom kod „saveza” iz dvadeset trećeg retka 161. pr. Kr., ali Smith utvrđuje da se Rim prvi put uvodi u proročki prikaz 200. pr. Kr., trideset i devet godina prije 161. pr. Kr.

„Sada se uvodi nova sila — ‘nasilnici tvoga naroda’; doslovno, kako kaže biskup Newton, ‘razbijači tvoga naroda’. Daleko, na obalama Tibera, jedno se kraljevstvo hranilo častohlepnim naumima i mračnim zamislima. Isprva maleno i slabo, raslo je čudesnom brzinom u snazi i sili, oprezno pružajući se ovamo i onamo da okuša svoju moć i ispita jakost svoje ratničke ruke, sve dok, svjesno svoje sile, nije smjelo podignulo glavu među narodima zemlje i nepobjedivom rukom zgrabilo kormilo njihovih poslova. Odsada ime Rima stoji na stranicama povijesti, određeno da kroz duga vijekove upravlja poslovima svijeta i vrši silan utjecaj među narodima sve do svršetka vremena.

„Rim je progovorio; i Sirija i Makedonija uskoro su uvidjele da se u izgledu njihova sna zbiva promjena. Rimljani su intervenirali u korist mladoga egipatskog kralja, odlučni da on bude zaštićen od propasti koju su smislili Antioh i Filip. Bilo je to 200. pr. Kr., i to je bilo jedno od prvih važnih upletanja Rimljana u poslove Sirije i Egipta.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Rim se prvi put uvodi u proročki narativ godine 200. pr. Kr., a to uvođenje u četrnaestom retku predstavlja najznačajniju referencu na Rim u čitavoj Danielovoj knjizi, jer je upravo to redak koji definira Rim kao simbol kojim se uspostavlja viđenje. Zašto je Smith mogao naglasiti takvo pravilo proroštva, a zatim navesti 161. pr. Kr., dok je istodobno i godinu 200. pr. Kr. prepoznavao kao točku u kojoj je sila Rima bila „uvedena“, nije problem koji želim razriješiti. Ako imam pitanje koje treba razriješiti, onda bi to bilo je li pravilo, kako ga Smith definira, valjano ili nije. Ako jest valjano, tada bih ustvrdio da četrnaesti redak mora imati vezu sa Židovima, koja se dogodila prije saveza iz 161. pr. Kr.

Razumijem da povijest redaka trinaest do petnaest označuje povijest u posljednjim danima, kada papinski Rim zadire u proročku povijest, i to čini u vezi sa Sjedinjenim Američkim Državama, koje su Božji narod u toj povijesti. Budući da Isus uvijek svršetak prikazuje početkom, godina 200. pr. Kr., kada je poganski Rim stupio na povijesnu scenu, mora imati vezu s Božjim narodom u toj povijesti. Stoga se slažem sa Smithovim pravilom, premda on nije našao izravnu vezu između Rima i Židova godine 200. pr. Kr.

Jedanaesti i dvanaesti redak opisuju pobjedu i posljedice Bitke kod Rafije, koja se odigrala 217. pr. Kr., između Seleukidskoga Carstva, predvođenoga Antiohom III. Magnom, odnosno „Velikom“, i Ptolemejskoga Kraljevstva Egipta, predvođenoga kraljem Ptolemejem IV. Filopatorom. Ta se bitka odigrala tijekom borbe za nadzor nad Koile-Sirijom (južnom Sirijom) i južnom Palestinom, područjima oko kojih su se sporila ptolemejsko i seleukidsko kraljevstvo. Pobjeda Ptolemeja IV. Filopatora kod Rafije omogućila mu je da neko vrijeme zadrži nadzor nad Koile-Sirijom i južnom Palestinom.

Bitka kod Panija, koja se dogodila sedamnaest godina kasnije, 200. pr. Kr., također poznata kao Bitka kod gore Panij ili Bitka kod Paneasa, vodila se između Seleukidskoga Carstva, predvođenog kraljem Antiohom III., i Ptolemejskoga Kraljevstva Egipta, predvođenog kraljem Ptolemejem V.

Trideset i jednu godinu kasnije, 167. pr. Kr., makabejski ustanak, židovska pobuna protiv pokušaja Seleukidskoga Carstva da suzbije židovske vjerske običaje i nametne helenističku kulturu, započeo je u gradu Modeinu, malom mjestu smještenom u judejskom području, na prostoru današnjega Izraela.

Događaj o kojem je riječ uključivao je zloglasnog grčkog seleukidskog vladara, Antioha IV. Epifana, koji je židovskom stanovništvu nametnuo stroge helenističke običaje, uključujući zabranu židovskih vjerskih obreda i oskvrnuće Hrama u Jeruzalemu. U nastojanju da provede svoje odredbe, Antioh je slao predstavnike u razne gradove i sela kako bi prisilili židovske stanovnike da se pokore njegovim zapovijedima.

U Modeinu je jedan od seleukidskih službenika došao provesti kraljev dekret naredivši židovskim stanovnicima da sudjeluju u poganskim obredima i prinose žrtve grčkim bogovima. Stariji židovski svećenik imenom Matatija odbio je pokoriti se toj zapovijedi te je ubio i Židova koji je istupio da prinese žrtvu i seleukidskog službenika. Taj čin prkosa Matatije i njegove obitelji označio je početak Makabejskog ustanka protiv seleukidske vlasti.

Matatija i njegovih pet sinova, uključujući Judu Makabejca, pobjegli su u brda i započeli gerilski rat protiv seleukidskih snaga. Pobuna je s vremenom rasla u snazi i potpori, što je dovelo do niza vojnih pobjeda protiv Seleukida.

Događaji u Modeinu 167. pr. Kr. bili su prijelomni trenutak u židovskoj povijesti, označivši početak Makabejskog ustanka i borbe za vjersku slobodu i neovisnost protiv strane vlasti. Ponovno posvećenje drugoga hrama u Jeruzalemu, koje označava povijesni događaj što se slavi tijekom Hanuke, dogodilo se 164. pr. Kr., tri godine prije „saveza” iz dvadeset i trećega retka.

Nakon što su ponovno osvojili Jeruzalem i Hram, Makabejci su očistili Hram od poganskih onečišćenja i vratili ga njegovoj ispravnoj vjerskoj uporabi. Prema predaji, pronašli su samo jednu posudicu posvećenoga ulja, dostatnu da menora gori samo jedan dan. Ustvari, ne postoji nijedno suvremeno povijesno svjedočanstvo o tom događaju, a tek se u šestom stoljeću ta židovska basna pojavljuje u književnosti. Sestra White uspoređuje otpalu židovsku crkvu s Katoličkom crkvom, osobito naglašavajući da obje crkve temelje vjeru na ljudskim običajima i predajama. Kao i mnogobrojna razna izmišljena čudesa u povijesti papinske Crkve, tako i basna o tome da je ulje za jedan dan trajalo osam dana nema nikakva povijesnog svjedočanstva.

Deseti redak jedanaestog poglavlja Daniela prepoznaje prvu bitku od triju bitaka iz četrdesetoga retka, koje sam prethodno označio kao tri bitke hladnoga rata, kao i kao tri posrednička rata. Jedna je sestra dovela u pitanje moje određivanje ukrajinskoga rata, koji je drugi od ta tri rata, kao hladnoga rata, jer je, kako je ispravno istaknula, bilo obilja smrti i razaranja. Ono što sam u prethodnim člancima određivao kao tri bitke „hladnoga rata“, bilo je tako određeno kako bi se povukla razlika između tih triju bitaka i triju svjetskih ratova koji se zbivaju tijekom povijesti zvijeri iz zemlje iz Otkrivenja trinaest. Ta su tri rata posrednički ratovi i tako su također bili određeni.

Namjeravam od sada u ovim člancima ta tri sukoba označavati kao „tri sukoba četrdesetoga retka” ili posredničke ratove, kako bi se uklonilo neslaganje koje nastaje kada se vrući rat poistovjećuje s hladnim ratom. Prema mojoj definiciji, tri sukoba četrdesetoga retka ne uključuju bitku iz 1798., koja jest dio četrdesetoga retka, nego samo tri sukoba od vremena svršetka 1989. pa do nedjeljnoga zakona iz četrdeset i prvoga retka. Ta se tri sukoba ispravnije određuju kao posrednički ratovi, koji se odvijaju u okviru ratovanja između kralja sjevera i kralja juga, što u povijesti četrdesetoga retka predstavlja ratovanje između katolicizma (kralja sjevera) i komunizma (kralja juga).

Prva od tih triju bitaka označava pobjedu katolicizma nad komunizmom 1989. godine, kada se papinstvo udružilo sa svojom posredničkom vojskom, predstavljenom Sjedinjenim Američkim Državama, u pometanju Sovjetskog Saveza 1989. godine, premda je Rusija, glava (ili „tvrđava“), ostala stajati. Sadašnji ukrajinski rat ponovno je bitka između katolicizma i komunizma, pri čemu

papinstvo koristi ukrajinsku vladu kao svojeg posrednika protiv Rusije, uz potporu prethodne posredničke sile papinstva, Sjedinjenih Američkih Država, uključujući i ostatak globalističkog zapadnog svijeta. Taj je rat prikazan u jedanaestom i dvanaestom retku te pokazuje da će komunizam (Rusija) prevladati nad katolicizmom.

Treća od te tri posrednička sukoba prikazana je u petnaestom retku kao Bitka kod Panija. Bitka se vodila između Ptolemejskog kraljevstva (kralja juga) i Seleukidskog kraljevstva (kralja sjevera). U toj je bitci posrednička vojska katolicizma ponovno Sjedinjene Američke Države.

U prvoj bitci 1989. godine, posrednička vojska republikanskoga roga Sjedinjenih Država bila je upotrijebljena od strane papinstva kako bi srušila političku strukturu Sovjetskoga Saveza, dok je njegova glava (Rusija) ostala netaknuta. U drugoj bitci, koja je ukrajinski rat, posrednička vojska nacista poražena je od Rusije. U trećoj bitci Sjedinjene Države, posrednička vojska papinstva, ponovno poražavaju kralja juga.

Tri bitke nose pečat „Istine“, pri čemu su prvu i posljednju bitku vodile pobjedničke posredničke vojske Sjedinjenih Država. U prvoj je bitki glava kralja juga ostala netaknuta, a u trećoj bitki posrednička vojska Sjedinjenih Država postaje glavom kralja juga. Druga posrednička vojska bila je također posrednička vojska papinstva u Drugom svjetskom ratu. U oba je slučaja posrednička vojska nacizma bila i bit će poražena. Papinstvo potpuno podvrgava sve svoje neprijatelje prije šesnaestoga retka, kada se ostvaruje trostruki savez.

„Ptolemeju [Putinu] nedostajalo je razboritosti da svoju pobjedu dobro iskoristi. Da je nastavio slijediti svoj uspjeh, vjerojatno bi postao gospodarom čitavoga Antiohova kraljevstva; no, zadovoljan time da iznese tek nekoliko prijetnji i nekoliko zastrašivanja, sklopio je mir kako bi se mogao prepustiti nesmetanom i neobuzdanom udovoljavanju svojim bestijalnim strastima. Tako je, nakon što je pobijedio svoje neprijatelje, bio nadvladan svojim porocima te je, zaboravljajući veliko ime koje je mogao uspostaviti, provodio vrijeme u gozbama i razvratu.

„Srce mu se uzoholilo zbog njegova uspjeha, ali bio je daleko od toga da njime bude osnažen; jer je neslavna uporaba koju je od njega učinio navela njegove vlastite podanike da se pobune protiv njega.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Drugi svjedok da Putinova pobjeda označava njegov kraj nalazi se u Uziji, kralju južnoga kraljevstva Jude, čije se srce također uzoholilo zbog njegovih vojnih pobjeda, te je potom, kao i Ptolemej, nastojao obavljati djelo svećenikâ u Svetišu, pa je bio pogođen gubom i odmah uklonjen s vlasti. Putinova pobjeda u ukrajinskom ratu označava početak njegova kraja kao kralja juga (kralja ateizma). Njegov je kraj bio predočen početkom proročkoga kralja juga iz četrdesetoga retka (Francuske), koji je označavao revoluciju što je svrgnula vodstvo, kao što se dogodilo s Ptolemejem. Putinov je kraj također bio prikazan krajem Sovjetskoga Saveza, kada je vođa (Gorbačov) raspustio Sovjetski Savez i odmah prihvatio službu pri Ujedinjenim narodima, posljednjodnevnom globalističkom simbolu ateizma, kralju juga. Nakon Putinove pobjede u Ukrajini, on je također predočen Napoleonom kod Waterlooa i progonstvom koje je uslijedilo; kao i kraljem Uzijom, s njegovom gubom i progonstvom koje je uslijedilo, kao i Ptolemejevim pijanim krajem te krajem Sovjetskoga Saveza 1989.

Bitka kod Panija dogodila se 200. pr. Kr., i upravo te iste godine Rim se otvoreno umiješao u povijest. Njegovo uvođenje u proročki narativ prethodi osvajanju Jeruzalema prikazanom u šesnaestom retku i ispunjenom 63. pr. Kr., u vrijeme kada je objavio da je branitelj dječaka-kralja u Egiptu. U trećoj bitki četrdesetoga retka, koja uključuje kraljeve sjevera i juga, papinstvo će se ponovno umetnuti u povijest, pretvarajući se da je zaštitnik Rusije. U isto to vrijeme Seleuk, u predslukavanju, porazio je Ptolemeja u bitki kod Panija, čime se utvrđuje da Sjedinjene Države, zamjenska vojska papinstva u prvoj i posljednjoj bitki četrdesetoga retka, pobjeđuju „Egipat” (kralja juga).

Godine 200. pr. Kr. simbolično nalazimo papinstvo, dok bludnica iz Tira počinje pjevati svoje pjesme bludnosti uoči trostrukog saveza kod nedjeljnog zakona iz šesnaestog retka. U isto vrijeme Sjedinjene Američke Države nadvladavaju Ujedinjene narode, osiguravajući tako svoj položaj kao vrhovni kralj desetorice kraljeva. Sva dinamika trostrukog saveza koja se ostvaruje kod nedjeljnog zakona utvrđena je prije šesnaestog retka.

Politička struktura zmajevе sile, kako je predstavljena Ujedinjenim narodima, u šesnaestom retku pristaje dati svoju političku strukturu zvijeri, ali prije nego što to učini papinstvo pokorava religiju zmaja. Poganstvo ponovno mora biti uklonjeno. Protestantizam je bio uklonjen u Reaganovim godinama, u prvoj bitci četrdesetog retka, a u vrijeme posljednjega republikanskog predsjednika religija zmaja također će biti podvrgnuta religiji katolicizma, kao što je to bilo godine 508. Proces uklanjanja svakoga vjerskog otpora postavljanju papinstva na prijestolje započeo je u Reaganovim godinama, a završava u Trumpovim godinama. Otpor otpaloga protestantizma protiv katolicizma bio je uklonjen u prvoj bitci četrdesetog retka, a otpor spiritualizma bit će uklonjen u posljednjoj bitci četrdesetog retka.

U istoj složenoj međuigri ljudskih događaja, otpadnički protestantizam mora se uspostaviti kao vjerska i politička vlast nad deset kraljeva iz sedamnaestog poglavlja Otkrivenja. Tako Bitka kod Panija označuje trenutak kada Sjedinjene Američke Države nadvladaju Ujedinjene narode, neposredno prije zakona o nedjelji iz šesnaestog retka.

Utvrđeno je pravilo proročanstva da zmaj, zvijer i lažni prorok svaki imaju svoje vlastite osobite proročanske značajke. Jedna od tih proročanskih značajki jest da se zvijer (katolicizam) proročanski uvijek nalazi u gradu Rimu. Lažni prorok proročanski je uvijek smješten u Sjedinjenim Državama. No sa zmajem je obilježje mjesta na kojem se proročanski nalazi to da se uvijek kreće. Zmaj je započeo na nebu, zatim došao u Edenski vrt, a na koncu se zmaj nalazi u Egiptu.

Govori i reci: Ovako veli Gospodin Bog: Evo, ja sam protiv tebe, faraone, kralju egipatski, veliki zmaju koji leži usred svojih rijeka, koji govori: Moja je rijeka moja, i ja sam je sebi načinio. Ezekiel 29:3.

Proročko mjesto zmaja se premješta. U vrijeme Ivana sjedište zmaja, koje predstavlja njegovo prijestolje, bilo je identificirano kao da se nalazi u Pergamu.

I anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovo govori onaj koji ima oštar mač s dvije oštrice: Znam tvoja djela i gdje prebivaš, ondje gdje je prijestolje Sotonino; i čvrsto držiš moje ime te nisi zatajio moju vjeru, ni u one dane kada je Antipa, moj vjerni mučenik, bio pogubljen među vama, gdje Sotona prebiva. Otkrivenje 2:12, 13.

Praksa poganskoga Rima bila je da sva poganska božanstva s kojima bi došli u doticaj vrte u grad Rim i predstave ih u hramu Panteonu. Zato Daniel bilježi da je „mjesto njegova svetišta oboreno“. Mjesto svetišta poganskoga Rima bio je grad Rim, koji je Konstantin oborio godine 330., ali svetište koje je bilo „u“ Rimu bio je hram Panteon, Pan-Theon u značenju „hram svih bogova“. Rimljani su premjestili sjedište Sotonino iz Pergama u hram Panteon. Sestra White obavještava nas da je poganski Rim zmaj.

„Dakle, premda zmaj prvenstveno predstavlja Sotonu, on je, u drugotnom smislu, simbol poganskoga Rima.“ The Great Controversy, 439.

Poganski Rim podijelio se na deset naroda, a Francuska je postala kraljem juga kada je tijekom Francuske revolucije uvela egipatski ateizam. Do 1917. zmaj se preselio iz Francuske u Rusiju. Deseti redak predstavlja 1989. godinu, a jedanaesti i dvanaesti redak predstavljaju bitke „graničnoga područja“ (Rafija i Ukrajina), dok bitka kod Panija predstavlja treći korak koji papinstvo ostvaruje dok u šesnaestom retku učvršćuje trostruki savez. To predstavlja skrivenu povijest četrdesetoga retka.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

Kad Isus dođe u krajeve Cezareje Filipove [Panij], upita svoje učenike govoreći: Što govore ljudi, tko sam ja, Sin čovječji? A oni rekoše: Jedni kažu da si Ivan Krstitelj; drugi Ilija; a drugi Jeremija ili jedan od proroka. Reče im: A vi, što vi kažete, tko sam ja? Šimun Petar odgovori i reče: Ti si Krist, Sin Boga živoga. A Isus odgovori i reče mu: Blago tebi, Šimune Barjona, jer ti to nisu objavili tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima. A ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću svoju crkvu, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svezješ na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Tada zapovjedi svojim učenicima da nikomu ne kazuju da je on Isus Krist. Otada poče Isus pokazivati svojim učenicima kako mora poći u Jeruzalem i mnogo pretrpjeti od starješina i glavara svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen, i treći dan uskrsnuti. Matej 16:13–21.